

Kundi ikki hugsa sær annað arbeiði

– vit síggja nógv, tað er spennandi og krevur nakað at skula koyra so stórar bussar, vit hava ábyrgd – mær dámar tað bara, sigur Sólrun Kristensen, sum í nøkur ár hevur koyrt í Bussleiðini í Havn

At koyra býarbuss í Havn (og út á Argir) er arbeiði hjá fleiri fólki. Fyra bussfeløg koyra fyri Bussleiðina.

Sólrun Kristensen er ein av fyra, sum koyra Mourit-sens bussar í Bussleiðin. Áður hevði hon meira vanligt innandura arbeiðið, men ein morgun hon kom í bussin, varð hon spurd, um hon ikki hevði hug at koyra buss. Hon tók av beinanvegin, tók tað stóra koyrikortið til buss og fór at koyra. Eitt skifti var hon so frá, men fyri hálvum øðrum ári síðan byrjaði hon aftur sum avloysari, men hevur nú fast starv.

Meginparturin av arbeiðstíðini sita bussførararnir. Tá tey so hava ein lítlan steðg á endastøðunum ræður um at fara út úr bussinum at spáka fyri at røra limirnar

– Eg kundi ikki hugsað mær aftur at skula arbeiði á eini skrivstovu ella at arbeiði á einum flakavirki. Hetta er eitt gott arbeiði, væl lønt, og arbeiðstíðirnar eru góðar, sigur hon.

Ikki ov lítið lønt

Vaktirnar eru lagdar soleiðis, at tey koyra í triggjar vikur og hava so fri eina. Tey koyra at kalla annaðhvørt vikuskifti, og í miðal er arbeiðsvikan 36-40 tímar. Tað er ikki so galtið, heldur Sólrun. Bussførararnir eru limir í Havnar Arbeidsmannafelag, lóntir eftir ser-sáttmála.

– Tað er í hvussu er ikki nógv arbeiði, konufólk kunnu fáa fyri ta løn, vit fáa.

Konufólk ella mannfólk í hesum arbeiðinum, tað kann gera tað sama, heldur Sólrun. Umframt at koyra bussin er uppgávan hjá bussførarunum um kvæðið at fylla dieselolju

á bussin og vaska hann. Í hennara bussfelag er tað ikki so torført, tí eigarin hevur vaskimaskinu til bussin. Og er okkurt galið við bussinum, er bara at boða eiganum frá, so syrgir hann fyri, at alt er í lagi aftur til næsta morgun, sigur hon.

Torir betur nú

Kanska er tó ein munur millum menninar og kvinnurnar, sum koyra buss. Fleiri av monnunum hava áður koyrt lastbil, og við teimum royndunum eru teir óivað meira djarvir í háliku. Men tað kann tilognast, Sólrun hevur eins og fleiri aðrir bussførarar verið á hálkuskeiðið í Danmark, har tey lærdu, hvussu forðast kann fyri, at nakað hendir, sjálvt um bussurin fer á glið. Sólrun heldur, at hon torir betur at koyra eftir at hava verið á tí skeiðinum og meir

orð: Randi
Myndir: Kalmar

til, at allir bussførarar finga henda lærdóm.

Ofta verður havt á orði, at býarbussarnir eru alt ov stórir til gøturnar í Havn. Tað heldur Sólrun ikki. Tá flest fólk ferðast við bussunum, rúmast øll ikki í teimum. Tað er um ta tíðina, skulatiðin er av.

Viðhvørt ilskast fólk eisini á, at bussarnir ikki halda tíðina. Í tí dagliga gongur heilt væl, men tað hendir serliga, tá koyrikindini eru vanalig. Og atfinningarnar koma oftast frá fólki, sum bara koyra við Bussleiðini, tá tey sjálvi ikki tora at koyra fyri háliku, heldur Sólrun.

heldur Sólrun vera sumnu- og halgidagarnar. Tá koyra ofta fá fólk við, tað er ikki neyðugt at steðga allastaðni, og tá mugu tey antin koyra við minni ferð ella biða onkrastaðni eina løtu fyri ikki at vera í fyriralagi. Slikir dagar kunnu fella langir, meðan dagarnir við nógvum ferðandi rúka avstað.

Folk flest eru fyríkomandi

Tað eru ikki nøkur beinleiðis krøv fyri at koyra buss

Best at koyra um morgunin

Henni dámar best tær vaktirnar, tá hon byrjar klokkan seks um morgunin. Eftir at hava gjort alt klárt, t.d. fingið rætta leið-skelti framman, tendrað og hita bussin, byrjar hon at koyra klokkan hálvum sjei og koyrir so til klokkan hálvum tvey. Tá sleppur hon undan tí heilt nógvu ferðsluni og undan at koyra við fullum bussi sjálvt um nógv kunnu verða við um morgunin. Seinnapartin kann stundum standa á at halda tíðina, tí bílarnir eru nógvir. Ein tann størsta forðingin er bílar, serliga í miðbýnum, sum eru settir, har bussurin skal steðga, og teir tarna ofta nógv. Men sjálvt um tey missa nakrar minuttir á onkrari leið, kunnu teir vinnast inn aftur, tá tey á endastaðini hava ein rimiligan steðg.

Teir strævnastu dagar

